

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania E. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 7 czerwca 2017 r. oddalił apelację E. M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 grudnia 2016 r., mocą którego oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 23 marca 2015 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny wskazał, że powołani w sprawie biegli lekarze sądowi z zakresu neurochirurgii i medycyny pracy nie stwierdzili przesłanek związanych z istnieniem niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270, dalej ustawa emerytalna). Jednocześnie stwierdzili, że ubezpieczony jest zdolny do wykonywania dotychczasowej pracy (prowadzi sklep mięsny).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, opinie biegłych lekarzy sądowych są wiarygodne, gdyż nawiązują do zgromadzonej dokumentacji medycznej, a kwalifikacje orzekających lekarzy odpowiadają schorzeniom odwołującego się. Stąd też w sprawie nie ma przesłanek do kontynuowania postępowania dowodowego, co zaś obliguje od oddalenia apelacji w myśl art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł ubezpieczony, zaskarżając go w całości i domagając się jego uchylenia oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi wraz z obowiązkiem zasądzenia od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje oraz kosztów postępowania kasacyjnego.

Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także naruszeniu art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej.

Według skarżącego za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia fakt, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów prawa szczegółowo wskazanych w podstawach skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi, a także o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący opiera skargę na przesłance oczywistej zasadności. W takim przypadku obciąża go obowiązek wskazania, na czym polega oczywiste naruszenie

prawa procesowego lub materialnego. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318). Niezależnie od tego warto zwrócić uwagę, że samo naruszenie prawa w wyroku sądu odwoławczego nie stanowi o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2006 r., I PK 283/05, LEX nr 2510685). Przyjęte jest w judykaturze, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2012 r., I PK 106/12, LEX nr 1421966).

W stanie faktycznym sprawy trudno w ogóle doszukać się naruszenia prawa procesowego lub materialnego, nie mówiąc o naruszeniu, które dałoby się stwierdzić przy wykorzystaniu podstawowego instrumentarium prawniczego. Dostrzeżenie postulowanego w skardze stwierdzenia nie jest możliwe z racji blankietowego modelu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Odesłanie do podstaw kasacyjnych nie jest prawidłowe, skoro one na tym etapie sprawy nie są badane. Natomiast można i należy powiedzieć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej stanowi przymiot, którego istnienie potwierdza jaskrawie niesprawiedliwe rozstrzygnięcie sprawy przez sąd powszechny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., I UK 192/11, LEX nr 1646891). Natomiast w stanie faktycznym niniejszego sporu nie sposób takiego zarzutu podnieść wobec zakwestionowanego skargą rozstrzygnięcia. Stanowi ono wyraz dogłębnej skrupulatnej analizy materiału dowodowego i należytego zastosowania prawa materialnego. Nie sposób zatem stwierdzić, że skarga kasacyjna wywiedziona od tego wyroku jest oczywiście uzasadniona. Sam fakt, że skarżący nie zgadza się z oddaleniem jego odwołania nie czyni skargi oczywiście uzasadnioną, zwłaszcza wobec odmiennego postrzegania ustalonych w sprawie faktów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Nie jest zasadny wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów w postępowaniu kasacyjnym, gdyż odpowiedź na skargę kasacyjną została złożona po terminie (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398⁷ k.p.c.). W konsekwencji nie wywołuje ona skutków w zakresie zawartego w niej wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2010 r., II PK 241/09, LEX nr 589976).